

Sygn. VPa 61/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa E. W.

przeciwko (...) w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki E. W. od wyroku Sądu Rejonowego

w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia 13 czerwca 2017r. sygn. IV P 4/17

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od powódki E. W. na rzecz pozwanego (...) w R. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za drugą instancję.*

Sygn. akt V Pa 61 /17

UZASADNIENIE

W dniu 16 sierpnia 2016 roku powódka E. W. złożyła do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie VP 4/14 pismo, w którym rozszerzyła żądanie w ten sposób, że wniosła o zapłatę od pozwanego (...) w R. na jej rzecz zasiłku chorobowego za 6 dni. Powódka wskazała, że zgodnie z załączoną treścią pisma (...) Oddział w T. powódka od dnia 19 lipca 2012 roku do dnia 17 sierpnia 2012 roku nabyła prawo do nowego okresu zasiłkowego i w czasie tej niezdolności do pracy ma prawo do świadczeń pieniężnych, za dni za które nie przysługuje wynagrodzenie. Pismo to zostało przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyłączone z akt sprawy i potraktowane jako odrębny pozew.

W dniu 5 września 2016 roku (data nadania pocztowego) powódka E. W. złożyła do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim do pismo zatytułowane pozew o zapłatę zasiłku chorobowego w kwocie 301,86 złotych z odsetkami ustawowymi. Postanowieniem z dnia 14 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim uznał się niewłaściwym do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy wszczętej pismem powódki z dnia 16 sierpnia 2016 roku i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Radomsku jako rzeczowo i miejscowo właściwego.

Powódka na rozprawie w dniu 13 czerwca 2017 roku podtrzymała powództwo i wskazała, że skoro Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim przyjął jej pismo stanowiące pozew, to znaczy że sprawa nie jest przedawniona i Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim uznał jej pozew co do zasady.

Pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w piśmie procesowym z dnia 9 grudnia 2016 roku (data prezentaty) wniosła o oddalenie powództwa. Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut niezasadności roszczenia wobec wypłacenia powódce za okres 6 dni zasiłku chorobowego kwoty wyżej aniżeli przez nią żądanej, bowiem pozwana wypłaciła powódce za ten czas należność w wysokości wynagrodzenia za pracę. Pozwana wystąpiła także o zasądzenie kosztów postępowania sądowego (k.21-23).

Pozwana na rozprawie w dniu 13 czerwca 2017 roku podtrzymała wniosek o oddalenie powództwa wskazując na przedawnienie roszczenia oraz podnosząc że na rzecz powódki została uiszczona kwota 426 złotych, ponadto strona pozwana wniosła o nie zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 13 czerwca 2017 roku w sprawie sygn. akt IV P 4/17 oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że E. W. była zatrudniona w pozwanym (...) w R. od dnia 15 kwietnia 1996 roku na stanowisku salowej na czas określony do dnia 15 października 1996 roku. Z dniem 16 października 1996 roku powódka została zatrudniona na czas określony do dnia 30 czerwca 1997 roku na stanowisku opiekunki. Od dnia 1 lipca 1997 roku powódka została umową na czas określony zatrudniona na stanowisku młodszej opiekunki do dnia 30 czerwca 1998 roku.

Z dniem 1 lipca 1998 roku powódka została zatrudniona u pozwanej na czas nieokreślony.

Orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 17 lipca 2008 roku u powódki stwierdzono lekki stopień niepełnosprawności.

Po badaniu powódki w (...) Ośrodku Medycyny Pracy w Ł. okazało się, że stan zdrowia powódki uniemożliwia jej pracę na stanowisku opiekuna.

W lipcu 2012 roku powódka została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy do czasu zakończenia badań lekarskich.

W dniu 24 lipca 2012 roku powódka stawiała się w pracy i złożyła oświadczenie o gotowości do pracy. W tym samym dniu otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę. Pozwana poinformowała powódkę, że w okresie wypowiedzenia jest zwolniona z obowiązku świadczenia pracy i będzie za ten czas otrzymywać wynagrodzenie.

Po otrzymaniu wypowiedzenia powódka udała się do lekarza i przedstawiła w dniu 25 lipca 2012 roku zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy od lekarza psychiatry poczynając od dnia 19 lipca 2012 roku.

Pracodawca – pozwana w dniu 25 lipca 2012 roku zwróciła się do (...) Oddział w T. z zapytaniem czy powódce należy w tej sytuacji wypłacić świadczenie za czas niezdolności do pracy. Pismem z dnia 16 sierpnia 2012 roku (...) Oddział w T. poinformował pozwaną, że E. W. od dnia 19 lipca 2012 roku do dnia 17 sierpnia 2012 roku nabyła prawo do nowego okresu zasiłkowego od dnia 19 lipca 2012 roku i w czasie tej niezdolności do pracy ma prawo do świadczeń pieniężnych, za dni za które nie przysługuje wynagrodzenie.

Pozwana zwróciła się więc do ZUS (...) w W. z zapytaniem czy powinna wypłacić powódce w zaistniałej sytuacji zasiłek za czas niezdolności do pracy, czy też wynagrodzenie z pracę.

Pismem z dnia 16 października 2012 roku ZUS (...) w W. wskazał, że według obowiązujących przepisów powódka nabyła prawo do zasiłku chorobowego za okres wskazany w dostarczonym zwolnieniu lekarskim, o ile za ten okres nie przysługuje jej wynagrodzenie z tytułu zwolnienia ze świadczenia pracy.

W tym samym okresie czasu u pozwanej odbyła się kontrola przeprowadzona przez Państwową Inspekcję Pracy w P.. Kontrola nie wykazała nieprawidłowości.

W ostatnim dniu października 2012 roku, po uzyskaniu informacji od ZUS (...) w W. wypłacono powódce 426 złotych tytułem wynagrodzenia należnego za miesiąc lipiec 2012 r.

Pismem z dnia 13 grudnia 2012 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty zasiłku chorobowego w kwocie 301,86 złotych.

Pismem z dnia 18 grudnia 2012 roku pozwana poinformowała powódkę, że pieniądze zostały jej wypłacone w październiku 2012 roku w kwocie 426 złotych, co zostało ujęte na liście płac. Następnie wskazując na treść pisma ZUS (...) w W. wskazano, że zgodnie z treścią pisma i wypłatą wynagrodzenia w kwocie 426 złotych, pozwana nie ma podstaw do wypłaty świadczenia za okres niezdolności do pracy, ponieważ nie można wypłacić dwóch świadczeń za ten sam okres. Pozwana wskazała, że takie rozwiązanie było także dla powódki korzystniejsze ponieważ za okres niezdolności do pracy wypłacono jej 426 złotych - czyli 100% wynagrodzenia, a nie jego 80% czyli kwotę jaką wynosił zasiłek za czas niezdolności do pracy za ten okres.

Powódka po wysłaniu jej powyższego pisma, nie występowała już więcej do pozwanej o zapłatę świadczenia za okres niezdolności do pracy lipcu 2012 roku.

Według regulaminu pozwanej wynagrodzenia za dany miesiąc wypłaca się w ostatnim dniu miesiąca.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody osobowe w postaci zeznań świadka B. S. i zeznań powódki E. W. oraz dowodów z dokumentów w postaci: pisma zawartych na k. 26- 31, k. 56-57 akt sprawy, listy płac i protokołu dodatkowego do regulaminu wynagradzania pracowników (...) w R..

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w głównej mierze na podstawie wyżej powołanych dokumentów, których prawdziwości ani autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron. W ocenie Sądu Rejonowego dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę, materiał dowodowy. Sąd Rejonowy stwierdził, że żadna ze stron, co do zasady, nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo E. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na początku rozważań Sąd Rejonowy ustosunkował się najpierw do zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną i powołując treść art. 291 k.p. wskazał, że zasada trzyletniego okresu przedawnienia dotyczy zarówno roszczeń majątkowych (o wypłatę wynagrodzenia za pracę, odpraw, ekwiwalentu za urlop), jak i niemajątkowych (o udzielenie urlopu wypoczynkowego czy ochronę dóbr osobistych pracownika).

Jednocześnie Sąd Rejonowy podkreślił, że dochodzenie roszczeń pracowniczych jest więc ograniczone w czasie i po jego określonym w ustawie upływie ulega przedawnieniu. Zasada jest, że roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Odstępstwem od zasady jest termin dochodzenia roszczeń przez pracodawcę o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz o wyrównanie szkody, jaką pracodawca poniósł wskutek niezachowania przez pracownika warunków umowy o zakazie prowadzenia przez pracownika działalności konkurencyjnej w czasie trwania stosunku pracy. Wówczas termin przedawnienia wynosi 1 rok od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowym postępowaniu mamy do czynienia z roszczeniem o zapłatę świadczenia chorobowego, a więc obowiązującym 3 letnim terminem przedawnienia.

Sąd Rejonowy wskazał, iż za początek biegu okresu przedawnienia, wynikającego z art. 291 § 1 k.p., uznaje się dzień, w którym roszczenie pracownika stało się wymagalne, tzn. dzień, w którym pracownik może skutecznie żądać spełnienia świadczenia. I tak roszczenie pracownika o wynagrodzenie staje się wymagalne w dniu, w którym powinna nastąpić jego wypłata – czyli w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego.

Jak podkreślił Sąd Rejonowy upływ terminu przedawnienia stwarza dla pracodawcy możliwość skutecznego uchylenia się od spełnienia świadczenia - wypłaty świadczenia.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt, że terminy przedawnienia mają charakter bezwzględnie obowiązujący, nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

W przedmiotowej sprawie E. W. wypłatę za lipiec 2012 roku winna otrzymać co do zasady z dniem 31 lipca 2012 roku, bowiem według regulaminu pozwanej wynagrodzenia za dany miesiąc wypłaca się w ostatnim dniu miesiąca. W związku z tym roszczenie powódki stało się wymagalne z dniem 1 sierpnia 2012 roku. Mając na uwadze treść art. 291 k.p. i trzyletni termin przedawnienia, przedawnienie roszczenia powódki nastąpiło z dniem 1 sierpnia 2015 roku.

Powołując treść art. 123 § 1. pkt 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że podstawowym sposobem przerwania biegu przedawnienia jest podjęcie przez wierzyciela przed właściwym organem i przeciwko dłużnikowi czynności zmierzającej do zaspokojenia roszczenia (rozpoznania sprawy albo egzekucji roszczenia).

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w dniu 13 grudnia 2012 roku powódka złożyła pismo do pozwanej wzywające do zapłaty świadczenia za okres niezdolności do pracy i nawet gdyby uznać, że pismem tym przerwała ona bieg terminu przedawnienia, to od dnia następnego czyli dnia 14 grudnia 2012 roku termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo. Mając na uwadze treść art. 291 k.p. i trzyletni termin przedawnienia – jak wskazał Sąd Rejonowy- przedawnienie roszczenia powódki nastąpiłoby wtedy z dniem 15 grudnia 2015 roku.

Sąd Rejonowy podkreślił, że pismo stanowiące pozew o zapłatę świadczenia za okres niezdolności do pracy za lipiec 2012 roku powódka E. W. do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim złożyła w dniu 16 sierpnia 2016 roku, a więc już po upływie terminu przedawnienia. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w aktach sprawy brak jest pisma powódki z dnia 13 grudnia 2012 roku, ale jego daty i złożenia żadna ze stron nie negowała, dlatego też nawet gdyby założyć, że pismo zostało złożone w grudniu i przyjąć co do zasady ostatni dzień grudnia 2012 roku, choć odpowiedź na jego treść nosi datę 18 grudnia 2012 roku, to i tak termin przedawnienia upłynąłby w dniu 1 stycznia 2016 roku, a więc kilka miesięcy przed datą złożenia pozwu.

W ocenie Sądu Rejonowego nie można przy tym zgodzić się z argumentacją E. W., że skoro Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim przyjął pismo to znaczy, że uznał je uznał co do zasady i przyjął, że roszczenie nie jest przedawnione.

Sąd Rejonowy wskazał, iż Sąd do którego składa się pozew, nie może odmówić jego przyjęcia z tego powodu, że jest ono przedawnione. Sąd jest obowiązany pozew przyjąć. W tym przypadku – jak podkreślił Sąd Rejonowy- Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim po analizie pozwu stwierdził swoją niewłaściwość i zgodnie z treścią art. 200. § 1 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Radomsku. Sąd Okręgowy nie mógł natomiast rozstrzygnąć co do istoty sprawy, skoro był sądem niewłaściwym.

Z tych względów Sąd Rejonowy uznał zarzut przedawnienia strony pozwanej za zasadny.

Ustosunkowując się do zarzutu pozwanego, iż spełnił on świadczenie powódki poprzez wypłatę w październiku 2012 roku kwoty 426 złotych, Sąd Rejonowy uznał ten zarzut za zasadny. Sąd Rejonowy podkreślił, że okoliczność wypłaty powódce wynagrodzenia za okres od dnia 19 lipca 2012 roku do dnia 24 lipca 2012 roku jest okolicznością bezsporną,

bowiem E. W. zeznała, że otrzymała taką kwotę, miała także świadomość, że jest to wypłata kwoty wyższej aniżeli żądana.

Powołując treści art. 92 k.p. i art. 12 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159; zm.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1066.) Sąd Rejonowy wskazał, że analiza ww. przepisów potwierdzona została stanowiskiem ZUS (...) w W. i uznał, że pozwana wypłacając 426 złotych zaspokoiła roszczenie powódki z tytułu wypłaty świadczenia za okres 6 dni tj od dnia 19 lipca 2012 roku do dnia 24 lipca 2012 roku.

Sąd Rejonowy mając na uwadze, że strona pozwana na ostatnim terminie rozprawy wniosła o nie zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego nie orzekł o kosztach.

Apelację od powyższego wyroku w całości wniosła powódka zarzucając Sądowi I instancji mu nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności poprzez:

- nie zwrócenie się do ZUS w R. o wydanie wiarygodnej dokumentacji za okres lipca 2012 roku i sierpień 2012 roku;
- nie zobowiązanie pozwanego (...) w R. do złożenia dokumentacji pokontrolnej Państwowej Inspekcji Pracy w P., o której w zeznaniach nadmienił świadek, kontrola nie wykazała nieprawidłowości;
- błędne przyjęcie, że powódka świadczyła pracę i stawiała się w (...) w R. w dniu 24 lipca 2012 roku, zgłaszając gotowość do wykonywania obowiązków pracowniczych, co jest sprzeczne z zebranymi dowodami (brakiem aktualnych badań lekarskich);
- nie przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie zdolności powódki do pracy w okresie od 19 lipca 2012 roku do 17 sierpnia 2012 roku;
- błędne ustalenia co do przyczyny stawienia się powódki w (...) w R. w dniu 24 lipca 2012 roku.

Ponadto powódka podniosła, iż bieg terminu przedawnienia został przerwany złożonym pozwem do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie VP 4/14 w dniu 30 grudnia 2013 r.

Reasumując powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie żądania, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zwolnienie od kosztów sądowych.

W dniu 26 września 2017 roku (data nadania w placówce pocztowej) pełnomocnik pozwanego złożył odpowiedź na apelację powódki wnosząc o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie w dniu 6 lutego 2018 roku powódka poparła apelację, a pełnomocnik pozwanego wnosił o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy podziela w całości stanowisko Sądu I instancji, przyjmując ustalenia i wnioski tego Sądu za własne bez konieczności ich ponownego powtórzenia (por. wyroki SN: z dnia 19.05.1998r., II CKN 770/97, Lex nr 82299; z dnia 8.10.1998r., II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60).

Odniesienie się do zawartych w apelacji twierdzeń, wskazujących na stawiany przez powódkę zarzut sprowadzający się w istocie do braku wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, poprzedzić należy uwagą, iż wprawdzie każde twierdzenie stron powinno być w sposób naturalny poparte dowodami, jednakże przedmiotem dowodu mogą być jedynie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (vide art. 227 k.p.c.). Z tego też względu

uzasadniona jest pewna selekcja faktów wskazywanych jako uzasadnienie zgłaszanych wniosków dowodowych z punktu widzenia podstawy faktycznej powództwa, jak również znajdujących zastosowanie przepisów prawa materialnego. Należy zatem przyjąć, iż art. 227 k.p.c. wyznacza granicę faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zależy nie tylko od tego, jakie są to fakty, lecz także, a nawet w pierwszej kolejności, od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie została zastosowana. Dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu, mają wpływ na treść orzeczenia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 roku, II CSK 357/11, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 roku, I CSK 237/10, Legalis).

Artykuł 227 k.p.c. stosowany jest przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Zarzut naruszenia tego przepisu powinien być powiązany z art. 217 § 2 k.p.c. („sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki”), jeśli skarżący wskazuje na pominięcie określonego dowodu w wyniku wadliwej oceny, że nie jest on istotny dla rozstrzygnięcia sprawy (vide m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 roku, I CSK 475/10, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011 roku, II UK 306/10, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010 roku, III UK 22/10).

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności faktyczne niniejszej sprawy w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia zostały prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy i nie sposób zarzucić wadliwości tych ustaleń w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Mają na uwadze poczynione w sprawie ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zadnie przyjął, iż roszczenie powódki o zapłatę kwoty 301.86 złotych z tytułu zasiłku chorobowego za okres od 19 do 24 lipca 2012 r. uległo przedawnieniu.

Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy przepis art. 291 § 1 k.p. statuuje trzyletni termin przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy, biegnący od dnia ich wymagalności, czyli od daty, gdy wierzyciel mógł żądać spełnienia świadczenia, a dłużnik miał obowiązek świadczenie to zrealizować. Wymagalność roszczenia może przy tym nastąpić niezwłocznie po jego powstaniu lub łączyć się z ustaniem stosunku zatrudnienia. Terminy przedawnienia są wyznaczone przepisami ściśle bezwzględnie obowiązującymi. Zgodnie z art. 291 § 4 k.p. nie mogą być one zmieniane (ani wydłużane, ani skracane) czynnościami prawnymi (jednostronnymi lub dwustronnymi). Stosownie zaś do art. 292 k.p. roszczenia przedawnionego nie można dochodzić, chyba że ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, zrzeka się przedawnienia i tym samym wyłącza jego ustawowe skutki.

W przedmiotowej sprawie pracodawca zobowiązany był wypłacić powódce zasiłek chorobowy za sporny okres do dnia 31 lipca 2012 roku, gdyż według obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu wynagradzania wynagrodzenie za dany miesiąc wypłaca się w ostatnim dniu miesiąca. W związku z tym roszczenie powódki stało się wymagalne z dniem 1 sierpnia 2012 roku. Mając na uwadze treść art. 291 k.p. trzyletni termin przedawnienia upłynął z dniem 1 sierpnia 2015 roku.

Pismo zawierające żądanie zapłaty zasiłku chorobowego za okres 6 dni od 19 do 24 lipca 2012 r. powódka E. W. złożyła do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 16 sierpnia 2016 roku w sprawie VP 4/1, a zatem już po upływie terminu przedawnienia.

Powołując treść art. 123 § 1. pkt 1 k.c. Sąd Rejonowy zasadnie wskazał, iż bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność podjętą przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W przedmiotowej sprawie, wbrew twierdzeniom powódki, brak jest podstaw do przyjęcia, iż przed wniesieniem powództwa w dniu 16 sierpnia 2016 roku podjęła ona czynności, które przerwały bieg przedawnienia.

Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy szczegółowa lektura akt sprawy VP 4/14 o zadośćuczynienie nie wykazała, by w samym pozwie z dnia 30 grudnia 2013 r, bądź w innych pismach składanych w tejże sprawie przed dniem 16 sierpnia 2016 roku, powódka zgłaszała przeciwko pozwanemu (...) w R. roszczenie o zapłatę zasiłku chorobowego (bądź wynagrodzenia za pracę) za okres od 19 do 24 lipca 2012 r.

Przedawnienie roszczenia, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy, skutkuje jego oddaleniem.

Jedynie marginalnie Sąd Okręgowy podnosi, iż w świetle nie spornego faktu wypłaty przez pozwanego na rzecz powódki w dniu 31 października 2012 roku kwoty 426 złotych tytułem wynagrodzenia za sporny okres, żądanie zapłaty kwoty 301,86 za ten sam okres tytułem zasiłku chorobowego jest bezpodstawne w świetle art. 12 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. z dnia 22 czerwca 2017 r.). Według wskazanego wyżej przepisu zasiłek chorobowy nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony na podstawie przepisów o wynagradzaniu zachowuje prawo do wynagrodzenia, przy czym okresy te wlicza się do okresu zasiłkowego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c w związku z § 2 pkt 1, § 10 ust.1 pkt 1 Rozporządzeni Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r.poz.1804).